

Det forekommer mig derfor at være af allerhøjeste Betydning, hvis vi ved Overgangen til den nye Æra indenfor Skovbrugets Administration kunde opnå fra Skovbrugets høje Chef, den højtærede Landbrugsminister, en programmæssig Andtydning af, at man vil se saaledes paa Sagen herefter, at man vil anse det i ikke mindre Grad for Skovbrugets Pligt at bevare disse Skoves Kulturværdi eller æstetiske Værdi, end at drive dem ud fra et rationelt forstændigt Synspunkt. Det er mig bekendt, at den højtærede Landbrugsminister, om jeg maa udtrykke mig saa, personlig nærer Sympati for Naturskønheder, og at han ogsaa deler den Betragtning, at naar Staten har en Erhvervsdrift, er der eller kan der være andre Hensyn at tage end at pine den sidste Skilling ud deraf. Men det er jo ikke nok med det personlige, det menneskelige i saa Henseende; det er mere Ministeren, jeg paa dette Punkt gerne vilde have fat i. Jeg mindes den bekendte Historie om en vis Oberst Malling, om hvem det i sin Tid fortaltes, at han idømte gerne sine Soldater strenge disciplinære Straffe, og naar de beklagede sig over det og paa-pegede de i høj Grad menneskelige Motiver, de havde haft til denne eller hin Forseelse, svarede han: Ja, som Menneske forstaar jeg Dem saa inderlig godt, men som Oberst maa jeg idømme Dem denne arbitrære Straf! Og saa fortælles der, at en ung Soldat kom op en Morgen og forlangte at tale med Mennesket Malling og paa ingen Maade vilde stedes for Oberstens Ansigt. Det er noget anderledes i denne Sammenhæng. Det er her ikke Mennesket, jeg henvender mig til, hvad jeg trygt kunde gøre, men det er Ministeren. Det vilde i dette Tilfælde være saa overordentlig smukt og have Betydning ud over, hvad der ligger i selve Sagen, hvis det nu netop var Landbrugsministeren, der saaledes kom Københavnerne i Møde. Der er sikkert mangan inkarneret Københavner, der gør sig den Tanke om en Landbrugsminister, at det er jo saadan en Minister for Bønder, som slet ikke paa nogen Maade kommer Københavnerne ved. Men nu er det jo saaledes, som vi alle vide her inde i denne Sal, at Landbrugsministeriet er et Ministerium, hvorunder der er henlagt en Række offentlige Anliggender, ved hvis Varetagelse det selvfølgelig gælder om at tage Hensyn lige saavel til den ene Samfundsklasse som til den anden, til den ene sociale Interesse saavel som til den anden, hvad den højt-

ærede Landbrugsminister ogsaa for sit Vedkommende har vist, at han gør, ved den nys tilendebrogte Behandling af Loven om Landbrugsprodukter. Men paa intet Punkt tror jeg, man bedre kunde illustrere for Københavnerne Nyttens af et Landbrugsministerium end ved, at de fik Øjnene op for, at i Landbrugsministeren havde den skovsøgende Københavner sin bedste Ven.

Ellinger: Forhandlingen i Dag indledes jo med en Tale af den højtærede Landbrugsminister, hvori han anmodede Tinget om, at denne Sag maatte faa en velvillig og hurtig Gang, og efter de Udtalelser, som ere faldne fra de foregaaende Talere, vil dette Ønske fra Landbrugsministerens Side aabenbart ogsaa blive opfyldt. Jeg ønsker dog at sige, inden denne Sag forlader dette høje Ting, at hvis ikke Landbrugsministeren havde udtalt denne Forhaabning, vilde jeg have tilladt mig at udtale en anden, nemlig at den højtærede Landbrugsminister vilde lade dette Forslag ligge til næste Aar. Der er jo egentlig kun een Grund til, at man ønsker det gennemført i Aar, nemlig at Overførster, Kammerherre Müller agter at tage sin Afsked nu til Sommer, og naar man i øvrigt staar overfor en ny Ordning, ønsker man ikke at udnævne en ny Overførster, naar denne maaske kun kan blive et Aar i dette Embede. Men der var jo ogsaa en anden Vej at gaa, hvis man ellers vilde gemme Forslaget til næste Aar. Man kunde opfordre Kammerherre Müller til at blive endnu et Aar i Embedet, for at man kunde faa Sagen gennemført, som den bør gennemføres.

Jeg tillader mig nemlig at paastaa, og jeg kan i saa Henseende henholde mig til den højtærede Ministers Udtalelser, at denne Sag er ikke moden til Afgørelse. Det er et ganske overordentlig svagt Forslag, her foreligger. Der har, som det er blevet nævnt, og som alle vide, været nedsat en Kommission paa 9 Medlemmer. De have delt sig i 5 og 4, og Ministeren har da ment, han ikke kunde følge nogen af disses Indstillinger, men har selv udarbejdet et nyt Forslag. Men derefter er dette Forslag lagt hen af Landstinget, som har udarbejdet et nyt Forslag, hvilket altsaa er det fjerde Forslag i Løbet af ganske kort Tid. Det er dette Forslag, vi beskæftige os med i dette Øjeblik, og som Ministeren anmodede om at faa vedtaget, hvilket for øvrigt forundrer mig, hvad jeg hentydede til før, fordi den højtærede Minister, da han udarbejdede